

JACK LONDON

GOLT ALB

EDITURA CARTEX 2000

JACK LONDON

CUPRINS

Colț alb

Traducere de *Monica Manolachi*

Prefață de *Lucian Pricop*

Puiul cenușiu	61
Zidul lumii	67
Legea cărnii	87
Mășterii	99
Robia	101
Surghiunitul	109
Părția zeilor	111
Înțelegerea	121
Foamea	124
Dușmanul seminției sale	131
Zeul cel nebun	141
Domnia urii	152
Cu moartea de gât	158
Neîmplănzitul	170
Dascălul iubirii	176
Drumul cel lung	181
Tata de jos	184

EDITURA CARTEX 2000
București, 2016

CUPRINS

JACK LONDON ȘI ȘTIINȚA BIOGRAFICĂ

Jack London. Schiță biografică (<i>Lucian Pricop</i>).....	7
Cărarea prăzii	11
Lupoaica	20
Urletul foamei	31
Bătălia colților	42
Vizuina	52
Puiul cenușiu	61
Zidul lumii	67
Legea cărnii	78
Meșterii focului	84
Robia	95
Surghiunitul	104
Pârția zeilor	109
Înțelegerea	115
Foametea	124
Dușmanul seminției sale	133
Zeul cel nebun	143
Domnia urii	152
Cu moartea de gât	158
Neîmplânzitul	170
Dascălul iubirii	176
Drumul cel lung	189
Țara de jos	194

Tărâmul zeului	201
Chemarea străbunilor	211
Lupul tăcut	217

CUPRINS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LONDON, JACK

Colt alb / Jack London ; trad. de Monica Manolachi ; pref. de

Lucian Pricop - București : Cartex 2000, 2016

Jack London. Schiță biografică (Lucian Pricop) /

Manolachi, Monica (trad.)

Cartea prezintă

Lupul tăcut

Ușorul foamei

Bătălia colților

Viziunea

Paiul cenușiu

Zidul fumii

Legă cărții

Mășterii

Robia

Surginutul

Păria zeilor

Înțelegerea

Formata

Dăruimann seminției sale

Zeul cel neput

Domnia urii

Cu moartea de găl

Nemblânzitul

Dascălul iubirii

Drumul cel lung

Tara de jos

CĂRAREA PRĂZII

De fiecare parte a fluviului înghețat se întindea amenințătoare întunecoasa pădure de molid. Cu puțin timp în urmă, viscolul despuiase copacii de veșmântul lor alb de gheață și, în lumina tot mai palidă a asfințitului, trunchiurile negre și rău prevestitoare parcă se aplecau unul spre celălalt. Tăcerea nesfârșită domnea cât vedeai cu ochii. Ținutul însuși era un pustiu încremenit, fără margini, lipsit de orice urmă de viață. Părea așa de nelocuit și rece, încât nici tristețea nu și-ar fi găsit vreun culcuș pe-acolo. Avea ceva care te făcea să râzi, dar era un râs mai cutremurător decât jalea, nu un râs vesel, ci unul ca de sfinx, rece ca gheața, ca și cum ai fi luat parte la cruzimea perfectă. Era acea înțelepciune eternă, impunătoare și de nedescris, care râde în fața vremelniciei vieții și a strădaniei omului de a trăi. Era inima sălbatică și înghețată a ținutului din nord căruia oamenii îi spuneau wild¹.

Dar viață totuși era, undeva în adâncul acestui ținut – o viață sfidătoare. În josul râului înghețat se vedea o sanie trasă de câini-lupi, a căror blană zbârlită prinsese promoroacă. Răsuflarea le îngheța în aer imediat ce le ieșea din gură, pufăind ca o spumă de aburi care li se așeza în cristale de gheață pe blană. Erau prinși în hamuri de piele și legați cu șleauri¹ de sania la care

¹ Wild – regiune de la periferia zăpezilor veșnice, străbătută de cercul polar nordic (n.t.)

LIBRIS

trăgeau din greu. Era o sanie din scoarță groasă de mestecăn, fără tălpici, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Avea botul răsucit în sus, anume ca să împingă sub sanie creasta de zăpadă afânată ce se înălța în valuri înaintea lor. În sanie se afla o ladă lungă și îngustă, bine legată. Mai erau și alte obiecte, pături, un topor, un ibric ca de cafea, o tigaie, dar primul lucru pe care-l vedeai era lada cea lungă și îngustă, care ocupa aproape tot locul.

În fața câinilor, trăgea la sanie un bărbat cu rachete mari în picioare, ca să nu se afunde prea tare în zăpadă. În partea din spate a saniei era un altul care împingea și el. Pe sanie, în ladă, zăcea întins un al treilea. Pentru el truda luase sfârșit. Era un om pe care wild-ul îl învinsese și-l doborâse, ca să nu se mai poată urni sau lupta vreodată. Prin natura sa, wild-ul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e un afront, căci viața înseamnă mișcare, iar wild-ul caută mereu să nimicească mișcarea. El îngheață râurile ca să nu mai ajungă în mare, alungă seva din arbori ca să-i facă să le înghețe până și inima-n ei, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăituieste și-l doboară wild-ul pe om – omul, făptura cea mai fără de odihnă, mereu răzvrătită împotriva vorbei din bătrâni potrivit căreia tot ce mișcă în lume trebuie să ajungă până la urmă la nemișcare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfricați și dârji, păseau anevoie cei doi oameni care încă nu fuseseră răpuși. Își puseseră pe ei blănuri și piei moi. Din pricina răsufării înghețate, aveau genele, obrazii și buzele încărcate de mici cristale, de nici nu le mai puteai desluși chipurile, ceea ce îi făcea să pară ca un fel de arătări fantomatice, ciocli într-o lume a spiritelor, ca la îngropăciunea unei stafii. Dar dincolo de asta, nu erau decât niște oameni care străbăteau ținutul pustiu al amăgirii și al tăcerii, bieți aventurieri, porniți într-o expediție nemaipomenită, aflați față în față cu puterea unei lumi la fel de îndepărtate, străine și încremenite ca hăurile văzduhului.

¹ Șleau – curea din piele, frânghie pentru tras sania (n.t.)

Înaintau fără să vorbească, cruțându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, grea ca o povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere¹. Îi zdrobea sub greutatea imensității nemărginite și sorții de nestrămutat. Îi zdrobea până în cele mai tainice ascunzișuri ale minții, storcând din ei, la fel cum storci must din boabe de strugure, toate patimile și exaltările amăgitoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce-și dădeau seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără vreun dram de minte prin vârtoarea dezlănțuitelor stihii și forțe oarbe ale naturii.

Trecu o oră și apoi încă una. Lumina palidă a zilei scurte, o lumină fără soare, începuse să se răsfire, când un urlet slab și îndepărtat străpuse atmosfera încremenită. Urletul se înălță cu gemete repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stărui tremurător și încordat, apoi se stinse încet. Dacă n-ar fi fost încărcat de o anume furie jalnică și o poftă mistuitoare, ar fi putut fi un suflet rătăcit tânguindu-se prin pustiu. Bărbatul din față își întoarse capul până când ochii săi îi întâlneau pe ai celui din spate. Pe urmă, s-au înțelese din priviri făcându-și semne pe deasupra lăzii lungi și înguste.

Se auzi un alt urlet, ce străpuse liniștea ca un ac ascuțit. De data asta, cei doi își dădură seama de unde venea: de undeva dinspre zăpezile peste care tocmai trecuseră. Se auzi încă un urlet, ca un fel de răspuns, tot de undeva din spatele lor, dar și din stânga celui de-al doilea urlet.

– Ne-au luat urma, Bill, spuse cel din față.

Glasul lui păru răgușit și dintr-o altă lume și parcă îi venise greu să vorbească.

– Carnea e rară, răspunse camaradul său. N-am mai văzut vreo urmă de iepure de zile întregi.

¹ Atmosferă – unitate de măsură a presiunii, unde 1 at = 1 kgf/cm² (n.t.)

După aceea n-au mai scos nici o vorbă, deși rămăseseră cu urechile ciulite la urletele de pradă care se tot auzeau în urma lor.

Când se lăsă întunericul, traseră câinii într-un desiş de molid de pe malul apei și încropiră tabăra. Sicriul așezat lângă foc le slujea și de scaun, și de masă. Câinii-lupi, strânși undeva mai departe de foc, mârâiau și se ciondăneau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

– Henry, mi se pare că se apropie cam mult de tabără, observă Bill.

Aplecându-se deasupra focului și potrivit cana de cafea cu o bucată de gheață, Henry nu făcu decât să dea din cap și nici nu se grăbi să scoată vreun cuvânt până ce nu-și reluă locul pe sicriu ca să mănânce.

– Știu ei unde să stea, să-și păzească pielea, spuse. Dacă-or să mănânce omizi, or s-ajungă și ei ca omizile. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill clătină din cap:

– Eh, nu știu ce să zic.

Prietenul său îl privi mirat.

– E prima dată când te aud îndoindu-te de deșteptăciunea lor.

– Henry, spuse celălalt, mestecându-și fasolea tacticos, n-ai auzit ce tărăboi au făcut când le-am dat haleală?

– S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunosc Henry.

– Câți câini avem, Henry?

– Șase.

– Ia să vedem, Henry..., și Bill se opri o clipă ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale. Cum ziceam, avem șase câini. Am scos din sac șase pești. Am dat fiecărui câine câte unu', da' unu' tot a rămas fără pește.

– Ai numărat greșit.

– Avem șase câini, o luă celălalt de la capăt, cu calm. Am scos șase pești. Cioncu a rămas fără pește. Dup-aia m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

– N-avem decât șase câini, spuse Henry.

– Henry, continuă Bill, nu vreau să zic că toți erau câini, da' șapte au primit pește.

Henry se opri din mestecat și, aruncând o privire pe deasupra focului, luă câinii la numărătoare.

– Acu-s doar șase, spuse el.

– L-am văzut pe ălalalt rupând-o la fugă prin nămeți, zise Bill fără să-i pese prea mult. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimitor și spuse:

– Abia aștept să se termine odată drumul ăsta!

– Da' ce vrei să spui? întrebă Bill.

– Vreau să spun că povara asta de-aici îți cam zdruncină creierii și-a început să îți se năzară.

– M-am gândit și io la asta, răspunse Bill serios. Cum îți spuneam, cân' l-am văzut c-o tulește prin nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. Dup-ai-a am numărat câinii și tot șase mi-au ieșit la socoteală. Urmele mai sunt și acu' pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să-ți arăt.

Henry nu răspunse, ci continuă să mestece mai departe, în tăcere, până ce, terminând de mâncat, bău și o ceașcă de cafea. Apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

– Adică tu crezi că...

Dar un urlet tânguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi își încheie cuvântul, arătând în direcția de unde venea urletul:

– ...era vreunul din ei?

Bill făcu semn că da.

– Doar n-am chiorât. Asta tre' să fie. Ai văzut și tu ce tăra-boi au făcut câinii!

Urlet după urlet, urmate de răspunsuri la ele prefăcură liniștea într-un adevărat balamuc. De pretutindenii se înălțau urlete, iar câinii își trădau spaima îngrămădindu-se la nimereală unul într-altul și atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlise blana. Bill mai aruncă un lemn pe foc, după care își aprinse pipa.